

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ θεσπισμένα δικαιώματα του Παιδιού έρχονται σε αντίθεση με τη νοοτροπία της Πρώτης Χριστιανικής περιόδου. Στο κεφάλαιο ΚΓ της Παλαιάς Διαθήκης παράγραφος 13 διαβάζουμε: «Μη φείδου να παιδεύεις το παιδί. Διότι αν κτυπήσεις αυτό δια της ράβδου δεν θέλει αποθάνει. Σν κτυπών το παιδίον δια της ράβδου, θέλεις ελευθερώσεις την ψυχήν αυτού εκ του άδου». Θα μου πείτε άλλοι καιροί τότε άλλη νοοτροπία σήμερα. Σήμερα η πανάρχαια βιβλική εβραϊκή νοοτροπία που εκφράζεται στην Παλαιά Διαθήκη για την νοθεσία και εκπαίδευση των παιδιών, δεν φαίνεται να συμφωνεί και πολύ με τη σύγχρονη αντίληψη και νομοθεσία. Οι νόμοι για το παιδί σήμερα σε διεθνές επίπεδο μέσω ΟΗΕ, αλλά και ειδικά στη ΝΝΟ που γνωρίζω απαγορεύουν ρητά και κατηγορηματικά στο γονιό, στο δάσκαλο ή οποιονδήποτε άλλο να χτυπά το παιδί. Ο νόμος στη ΝΝΟ είναι σαφέστατος, ο δάσκαλος όχι μόνο δεν έχει δικαίωμα να χτυπήσει το παιδί, αλλά ούτε καν και να το ακουμπήσει, πολύ περισσότερο να το απειλήσει.

Η ΕΡΕΥΝΑ όμως αποκαλύπτει ότι τα θεσπισμένα σημερινά δικαιώματα του παιδιού καταπατούνται από δασκάλους σε μερικά σχολεία. Σαν εκπαιδευτικός με πολυετή πείρα πιστεύω ότι με το να πηξήεις τα χέρια ενός απείθαρχου μαθητή με τον χά-

ρακα εκτός του ότι είναι απάνθρωπο, είναι και αντιπαιδαγωγικό και το αποτέλεσμα θα είναι αντίθετο από αυτό που περιμένεις. Θα πετύχεις το σκοπό σου αν πας μέχρι τις ψυχολογικές ρίζες της κακής συμπεριφοράς του παιδιού και να αναλύσεις παιδαγωγικά τους λόγους της αντίδρασης και διαγωγής του παιδιού και να τους διορθώσεις. Προσπάθησε να καταλάβεις ότι πάντα θα υπάρχει κάποιος

Απόψεις

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά

που ατακτεί και να τους διορθώσεις. Ο Ξυλοδαρμός δεν είναι μέσο διαπαιδαγώγησης.

ΥΠΑΡΧΕΙ και ο υπερπροστατευτικός γονιός προσκολλημένος και αυτός στην πανάρχαια βιβλική εβραϊκή νοοτροπία που μας λέει «ρίξτε ξύλο στο παιδί» για να γίνει άνθρωπος. Και αρχίζει για παράδειγμα αυτή την αυταρχική του στάση απέναντι στο

προστατευτικός γονιός έχει το ξύλο σαν «όπλο» όταν θέλει να εμποδίσει το παιδί να μην απομακρύνεται από το οικογενειακό περιβάλλον, για να το προστατεύσει, όπως πιστεύει, από τις χιλίες δυο παγίδες της ζωής. Γι' αυτό για τον υπερπροστατευτικό γονιό «το ξύλο βγήκε από τον παράδεισο». Πώς όμως ο νέος των δεκαπέντε και δεκαέξι χρόνων θα είναι ύστερα από δυο – τρία χρόνια ολοκληρωμένος, ελεύθερος πολίτης, αφού από μικρότερη ηλικία δεν ήταν ελεύθερος να εκφράσει τη γνώμη του και να αυτενεργήσει; Γιατί ναι μεν βραχυπρόθεσμα η υπερπροστασία του γονιού είναι μια ασπίδα προστασίας για το παιδί, μακροπρόθεσμα όμως του στερεί να μάθει να χειρίζεται δύσκολες καταστάσεις και αυτή η ανικανότητα θα το ακολουθεί σε όλη του τη ζωή.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ μου γνώμη είναι ότι πρέπει οι γονείς να προστατεύουν και να φροντίζουν τα παιδιά τους, όμως αυτό θα πρέπει να μην γίνεται εμπόδιο σε κάθε πρωτοβουλία του παιδιού που θα το βοηθήσει αύριο να γίνει ένας ολοκληρωμένος πολίτης. Στόχος του γονιού πρέπει να είναι το πως θα αποκτήσουν οι έφηβοι κριτική σκέψη και υπευθυνότητα και το πως να εκδηλώσουν δημιουργικές πρωτοβουλίες γιατί μόνο έτσι θα συμβάλουν στην ατομική τους πρόοδο και γενικότερα στην εξέλιξη του κοινωνικού συνόλου.

Κακή Αγωγή ο Ξυλοδαρμός

«λόγος» που ατακτεί ένα παιδί. Έτσι στα «καλά καθούμενα» καθώς λέμε δεν γίνεται το παιδί ενοχλητικό ή δυσάρεστο στους άλλους. Κάποιο «ελατήριο» το κινεί και σε κάποιο «σκοπό» αποβλέπει, γιατί όπως και να το κάνουμε το παιδί είναι «ζώο λογικό» και όχι μηχανή που μπορεί να χαλάσει και να αρχίσει να λειτουργεί αντίθετα προς τον προορισμό της. Όχι λοιπόν να «ρίξεις ξύλο στο παιδί», αλλά να μπει μέσα στη ψυχή του παιδιού να αναλύσεις τους λόγους

παιδί από «νήπιο» μέχρι που να μεγαλώσει και να θέλει να βγει στη ζωή. Τον ακούμε να λέει, όχι γυναίκα μην αφήσεις το παιδί να τρέξει στην ακροθαλασσιά γιατί έχει γυαλιά σπασμένα και αν επιμένεις δόστω ξύλο. Θα φας ξύλο αν επιμένεις να πας στις κούνιες γιατί πολλά παιδιά έχουν πέσει και χτύπησαν. Θα φας ξύλο σε προειδοποιώ γιέ μου αν βγεις τέτοια ώρα έξω, γιατί κυκλοφορούν άσχημες παρέες και μπορεί να σε ρίξουν στην αλητεία. Πάντα ο υπερ-

Βιβλίο του Χρ. Τσιόλκα θα γίνει τηλεοπτικό σίριαλ

Το βραβευμένο μπεστ σέλερ “Το Χαστούκι”, του Ελληνοαυστραλού συγγραφέα της Μελβούρνης Χρήστου Τσιόλκα, θα γίνει τηλεοπτικό σίριαλ.

Η εταιρία τηλεοπτικών παραγωγών Matchbox Pictures πρόσφερε τα περισσότερα χρήματα για να εξασφαλίσει τα δικαιώματα του βιβλίου που σημειώνει, πλέον, παγκόσμια επιτυχία.

Όπως ανακοίνωσε ο επικεφαλής της, θα γυριστούν οκτώ επεισόδια στα πρότυπα της αμερικανικής σειράς The Sopranos, με στόχο όχι μόνο την αυστραλιανή αλλά και τη διεθνή τηλεοπτική αγορά.

Τα γυρίσματα, που θα γίνουν στη Μελβούρνη και θα έχουν έντονο ελληνικό χρώμα, θα αρχίσουν σύντομα αλλά η σειρά θα μεταδοθεί το 2010.

Αξίζει να σημειωθεί πως πρόσφατα ο Χρήστος Τσιόλκας κέρδισε το βραβείο του κορυφαίου συγγραφέα των χωρών-μελών της Βρετανικής Κοινοπολιτείας. Το βραβείο συνοδεύεται και με μια συνάντηση “πρόσωπο με πρόσωπο” με τη βασίλισσα Ελισάβετ.

Σε ερώτηση, τι θα ζητήσει από την βασίλισσα (που είναι και βασίλισσα των περισσότερων χωρών της Κοινοπολιτείας), ο πολυβραβευμένος ομογενής συγγραφέας απάντησε αφοπλιστικά:

“Θα της ζητήσω να επιστρέψει τα Γλυπτά του Παρθενώνα στην Ελλάδα”!

Αποτελεί καθιερωμένη τακτική τα άτομα που κερδίζουν το βραβείο του Κορυφαίου Συγγραφέα της Κοινοπολιτείας να γίνονται δεκτά και από τη βασίλισσα.

Μένει τώρα να διαπιστωθεί αν ο Χρήστος Τσιόλκας, μετά απ’ αυτή τη δημόσια δήλωσή του, θα συναντήσει τη βασίλισσα και αν πράγματι της ζητήσει την επιστροφή των Γλυπτών και ποια θα είναι η αντίδραση της τελευταίας.

Η βράβευση του Τσιόλκα, που ήταν η σημαντικώ-

τερη στην έως τώρα καριέρα του, έγινε κατά τη διάρκεια του Φεστιβάλ Συγγραφέων στο Όκλαντ της Νέας Ζηλανδίας και ήδη άρχισαν να γίνονται συζητήσεις πώς μπορεί κάποτε να του απονεμηθεί ακόμα και το Νόμπελ Λογοτεχνίας.

Ο Τσιόλκας κέρδισε το βραβείο (Best Book, 2009 Commonwealth Writers Prize) για το βιβλίο του The Slap (“Το Χαστούκι”) που κάνει ρεκόρ πωλήσεων, έχοντας να ανταγωνισθεί κορυφαίους συγγραφείς από τη Βρετανία (Τζούμπα Λαχίρι), τον Καναδά (Μαρίνα Ένικος), τη Ν. Αφρική (Μάντλα Λάνγκα) και δεκάδες άλλες χώρες της Βρετανικής Κοινοπολιτείας.

Το βιβλίο “Το Χαστούκι” που έχει χαρακτηριστεί “διαμάντι” από τους κριτικούς, αποτελεί μια μικρογραφία της σύγχρονης πολυπολιτισμικής Αυστραλίας και μια καυστική περιγραφή της οικογενειακής ζωής. Ο συγγραφέας ανατρέπει την ψυχή κάθε χαρακτήρα, θέτοντας υπό αμφισβήτηση τα στοιχεία της ύπαρξής τους, την οικογένεια, τα πιστεύω, τις σχέσεις και τις επιθυμίες τους.

Στο παρελθόν το βραβείο αυτό το έχουν κερδίσει κι άλλοι Αυστραλοί συγγραφείς, όπως ο Πίτερ Κάρεϊ και ο Ντέιβιντ Μαλούφ, που σήμερα θεωρούνται κορυφαίοι στον παγκόσμιο χώρο.

Η συγκεκριμένη διάκριση συνοδεύεται από ένα χρηματικό ποσό 20.000 δολαρίων, τεράστια προβολή τουλάχιστον σε όλες τις αγγλόφωνες χώρες και τη συνάντηση με τη βασίλισσα.

Ο ομογενής συγγραφέας είναι υποψήφιος και για το βραβείο 2009 Miles Franklin Literary Award. Ο νικητής του βραβείου αυτού, που είναι το κορυφαίο λογοτεχνικό βραβείο της Αυστραλίας, θα ανακοινωθεί τον Ιούνιο.

Ο Χρήστος Τσιόλκας προέρχεται από οικογένεια Ελλήνων μεταναστών και το βιβλίο του αντανάκλα ως ένα βαθμό τα προσωπικά του βιώματα. Σημειώ-

νεται ότι ο Χρήστος Τσιόλκας έγινε γνωστός για τα βιβλία του “Dead Europe” και “Loaded”.

Το δεύτερο έγινε και ταινία με τίτλο “Κατά Μέτωπο” (κυκλοφόρησε και στην ελληνική γλώσσα), που προβλήθηκε και στις Κάννες και είχε ως θέμα του τη ζωή ενός νεαρού ομογενή ομοφυλόφιλου σε σκηνοθεσία της Άννας Κόκκινος με πρωταγωνιστή τον Άλεξ Δημητριάδη. Πρώτο βραβείο είχε δοθεί στον Τσιόλκα και για το βιβλίο του “Νεκρή Ευρώπη” από την εφημερίδα “The Age”.

Και στο βιβλίο “Νεκρή Ευρώπη” ο Τσιόλκας περιγράφει την ιστορία ενός Ελληνοαυστραλού ομοφυλόφιλου φωτογράφου που επισκέπτεται την Ελλάδα και άλλες ευρωπαϊκές χώρες και μέσα από παραισθήσεις ζει τον ρατσισμό. Προσπαθώντας να απομυθοποιήσει την Ευρώπη στην Αυστραλία, περιγράφει εφιάλτες που ζει γιατί, όπως λέει: “Μόνο στους εφιάλτες μας είμαστε ικανοί να δούμε καθαρά τι έχουμε απογίνει”.

Ο Χρήστος Τσιόλκας γεννήθηκε στη Μελβούρνη το 1965 και αρνείται να παίξει τον διανοούμενο εσωτερικών χώρων.

Οι γονείς του ήταν βιομηχανικοί εργάτες, αυτός ένα παιδί μεγαλωμένο στην ελληνική καρδιά της Μελβούρνης, ο οποίος από τα φοιτητικά του χρόνια έδινε το “παρών” στο λογοτεχνικό γίγνεσθαι της Αυστραλίας.

Έχει γράψει, επίσης, διηγήματα, δοκίμια και κριτικές για διάφορα έντυπα, ενώ έχει συμμετάσχει και σε κινηματογραφικές ταινίες, βίντεο και θεατρικές παραστάσεις.